

הנשיא אל-סאדאת ושר-המלחמה לשעבר איסמעיל במילחמת יום-הכיפורים

תסריט „מילחמת חיטין השנייה“ נועד להמחיש מהם התנאים המוקדמים שבלעדיהם תיהפך נסיגת ישראל לגבולות 1967 להתאבדות לאומית

„חיטין השנייה“ - לקחים

להטיל ספק בכנות מניעיו של הנשיא סאדאת ולהציגו כמי שמתחזה כחותר לשלום, אבל באמת אינו אלא חותר להשמדת ישראל. איננו מתיימר להבין בסאדאת ובמניעיו הכמוסים. אני שופט את הצעת השלום שהגיש לישראל רק על פי נתוניה הביטחוניים-צבאיים. ניתוח נתונים אלה — המומחש בתסריט „מילחמת חיטין השנייה“ — מראה חדימשמעות, לדעתי, שאם מטרותו האמיתית של סאדאת היא אכן חיסול ישראל, אין עליו לשנות אפילו כחוט השערה ממה שעשה בפועל עד כה. „שלום סאדאת“, בצורתו הנוכחית, מכשיר את הקרקע באופן השלם המושלם, לניצחון ערבי בטוח, מוחץ וקל, בכל מילחמה — אם וכאשר תיפרוץ אחרי יישומו.

מטרה אחרת של תסריט „חיטין השנייה“ היא להמחיש את מערכת היחסים הנכונה השוררת — או הצריכה לשרור — בין התחומים המדיני והצבאי. שורש יחסים אלה נעוץ בעובדה שהתחום הביטחוני-צבאי הוא תחום-מישנה אוטונומי וכפוף בתוך התחום המדיני-הניתוח, המסקנות וההערכות של ההיבטים הצבאיים-

מאת
בנימין עמידרור
כמו כל מאמריו של הפרשן הצבאי של „העולם הזה“ מבטא גם מאמר זה את השקפתו האישית הפרטית של הכותב. הוא מתפרסם מעל דפי „העולם הזה“ כתרומה לוויוכוח הציבור, מתוך הנחה שגם אנשי שלום צריכים להת-מוודע עם בעיות ואתגרים ביטחוניים וצבאיים. דיעותיו של הכותב מייצגות עמדות שיש להן מהלכים בקהילה הביטחונית של ישראל, המשפיעות על עמדותיה המדיניות של הממשלה, שמן הראוי להתמודד ולהתווכח עימן.

שרו את נסיגת ישראל מהשטחים המוחזקים, כדא שנסיגה כזו תהפוך חריב-מוות המרחפת מעל לראשה של ישראל וצפויה ליפול עליה, כמוקדם או כמאוחר ולהסדקה.

במידה שיש בתסריט „מילחמת חיטין השנייה“ ניסיון לחזות את פני המלחמה הבאה, נעשה הדבר מתוך הכי רח. כמוצרי-לוואי של התסריט, שנקבעו לו מסרות אחרות לחלוטין.

המטרה הראשונית של התסריט היא להמחיש את דעתי (שהובאה כבר קודם, בראשית הסידרה) לפיה „שלום סאדאת“, כפי שהוצע על ידו בכנסת, הוא שלום ללא ביטחון לישראל. כלומר, זהו שלום שאם תאמצו ישראל, הרי הנתונים שייצור שלום זה יבטיחו, באופן החלטי וודאי ביותר, שכל מילחמה עתידה שתתיים במפלה ישראלית טוטאלית, מוחצת, מהירה ובלתי נמנעת. זאת, בגלל מה שכולל „שלום סאדאת“ בתוכו — נסיגה ישראלית טוטאלית; בסינתזה עם מה שחסר בו — פתיחת שוה-יערך בעוצמה הצבאית הערבית המוחלטת.

החזרת מדינת-ישראל לנתוני השטח והגבולות המוחזקים של 1949, כאשר העוצמות הצבאיות המוחזקות הן ברמה של 1978, פירושן הנדרת ישראל למצב של נחיתות צבאית חסרת-תיקווה. בוקשר זה הוושדתי, כאילו כוונתי האמיתית היא

תסריט „מילחמת חיטין השנייה“, שהתפרסם בהמשכים מעל עמודי העולם הזה, איננו ניסיון לחזות את המלחמה הבאה. תסריט-חיזוי כזה, צריך להיות הרבה יותר מפורט ולכלול תיאור אפשרויות-פתוחות שונות, הן של המלחמה בכללה והן של כל אלמנט נפרד בה. צריך גם לדעת כי תסריט-חיזוי של כל מלחמה עתידי, אם תפרוץ כאשר תחזור ישראל אל גבולות הקור-הירוק — גם אם נניח שלא יעורב בה נשק גרעיני — יהיה בהכרח הרסני ועקוב-מדם הרבה יותר מזה של „מילחמת חיטין השנייה“.

זאת כיוון שבישראל הישנה, בגבולות הקור-הירוק, יהיה שדה-הקרב הטאקטי גם שדה-הקרב האופרטיבי ושדה-הקרב האיסטרטגי ומן הרגע הראשון תנהל המיל-חמה בתוך מרכזי האוכלוסיה. המצב עלול להידמות אז לזה של ערי תעלת-סואץ במלחמת ההתשה. רק האש והלחימה יהיו אינטנסיביים יותר לאין שיעור.

אבל נחזור לענייננו. הנחות היסוד של תסריט „מיל-חמת חיטין השנייה“ הן: ● שאלת-ביטחון ישראל, לענייננו, היא שאלה ביט-חונית-צבאית בלבד.

החזרת ישראל לנתוני השטח של גבולות 1949 כאשר העוצמות הצבאיות הן של 1978 - כידועה הורדת ישראל למצב של נחיתות צבאית

● ישראל, שביטחונה הוא נשואנו, היא ישראל שבני-בולות הקו הירוק. הבעייה העומדת בפנינו לאור שתי ההנחות הקודמות, אינה „האם צריכה ישראל לסגת או לא?“ — נסיגה כזו נחשבת כאן כהנחה מוכנת מאזינה. יש רק לברר מה הם התנאים שאפי-

ארצות-הברית חסדה כיום - ובעתיד החזוי - את העוצמה הצבאית הקונבנציונאלית הדרושה לה להבטחת ביטחון מדינת-ישראל

ביטחוניים של „שלום סאדאת“, הייבים להיעשות רק על סמך הנתונים הצבאיים לבדם. נתונים אחרים — כולל הפוליטיים — הם בלתי רלבנטיים. ניתן להפכם לרלבנטיים רק בדרך אחת — בהפיכתם לנתונים צבאיים. למשל: השיקול הפוליטי של הנסיגה בחזית הדרומית לקו רפיח-אילת, יכול להפוך לנתון צבאי רק אם יתור- (המשך בעמוד 49)